

Ngày 16-3-1978

Cư Sĩ Vương Trung cùng với anh sinh viên tên Hà Kiệt dẫn một người Mỹ tên P. King đến thăm, xin Sư phụ cho biết về cuộc đời tu hành của người. Sư phụ trả lời: *“Xin hỏi cư sĩ Lâm Giác Phi thì rõ”*.

P. King nói: “Thưa Sư phụ, Sư phụ mạnh khỏe! Sư phụ đã cao niên mà trông vẫn rất mạnh khỏe”.

Sư phụ nói:

-Con người cũng giống như thân cây, lâu ngày thì bị mọt ăn.

-Ngồi thiền, Sư phụ có ấn định thời gian sớm tối không?

-Nếu có chia ra sớm, tối thì không phải là ngồi thiền, đã dụng công thì không phân biệt sớm tối.

-Khi con ngồi thiền nếu có một niệm khởi lên, con không “nhìn” hoặc “theo dõi” nó, chẳng hề “để ý” đến nó, nhưng có “chú ý”

-như vậy anh còn có cái “chú ý”

-làm thế nào mới có thể không “chú ý”?

-Như vậy anh còn có niệm “làm thế nào”.

-À! Vẫn còn cái “niệm”.

Cư sĩ Vương đưa tám hình chụp Pháp sư Từ Hàng và ảnh tượng đức Phật Di Lặc cho Sư phụ xem, nói:

-Đức Phật Di Lặc từ bi ở ngay trong tâm chúng ta.

-Còn “tâm” (nghĩ) “Phật Di Lặc từ bi” là còn chấp

Người Mỹ lại hỏi:

-Xin Sư phụ dạy cho con hiểu thế nào là “Phật tri”, “Phật Kiến” và “thân kiến”; tu như thế nào mới có thể thành Phật?

-Còn có cái “tôi” dạy “anh” học, thì không được; còn có cái “tôi đang như như bất động”, còn cái “tôi” vẫn không được. Anh còn có tướng thân, còn có cái “học” thì vẫn không được. Không có cái “tôi” đang làm gì, cũng không có cái “tôi” đang như như bất động.

Sư phụ hỏi:

“Anh đang uống trà nói chuyện, vậy người đang uống trà là ai?”

-Người khát nước đang uống.

-Người khát nước là ai?

Cư sĩ Vương nói xen vào:

-Ấy là nói chung với mọi người hay nói riêng anh bạn Mỹ này?

-Vấn đề chẳng phải là nói với ai, người hiểu được thì hiểu ra, thông một lý thì vạn lý đều thông.

P. King lại hỏi:

-Theo giáo lý “không ta, không người, không chúng sinh, không thọ mạng” trong kinh Kim Cang mà tu có được không?

-Anh vẫn còn câu kinh Kim Cang – “không ta, không người, không chúng sinh, không thọ mạng” – còn có “ta” để mà tu, vậy là còn có một cái “ngã”.

-Có nên y theo câu của Lục Tổ Huệ Năng “Vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm”?

-Được, nhưng anh còn có một câu vẫn không được.

-Nghe người ta nói niệm Phật chứng được tam muội, ngồi thiền có thể nhập định?”

-Anh còn “nghe người ta nói”, vẫn còn là “anh”.

-Con nghe nói Sư phụ đã chứng “niệm Phật tam muội”, ngồi thiền có thể nhập định.

-Anh nói, người khác nói thì tôi không biết. Dù đông hay ít với tôi thì tôi còn có cái để căn cứ, nếu là người khởi lên niệm Phật, ai cũng có chủ ý, niệm đến khi tâm định, dứt loạn... hốt nhiên tiếng niệm Phật vang vọng thấu dưới đất. Tuy chúng ta không “ở dưới đất” niệm Phật, nhưng vẫn có tiếng niệm Phật “dưới đất”, niệm đến khi âm thanh điều hòa..., hốt nhiên âm thanh lại bay bổng lên giữa tầng không trung, như thế mọi người đang ở trên hư không niệm Phật. Cái gọi là “khắp hư không đều là âm thanh niệm Phật”; ấy là trạng thái “niệm Phật tam muội”.

Người Mỹ hỏi: “Cảnh giới như vậy kéo dài được bao lâu? Một tuần, nửa tháng, một tháng hay nửa năm?”

-Bất luận thời gian bao lâu, âm thanh niệm Phật cũng vẫn giữ như vậy. Dù có tiếng chim kêu, tiếng xe chạy, hay các tạp âm khác, tất cả đều trở thành “Phật thanh”. Nếu như anh còn phân biệt tiếng chim kêu, tiếng xe chạy... thì cảnh giới ấy biến mất. Hiện nay nhiều người niệm Phật chỉ miệng niệm mà tâm lại chạy đi chỗ khác. Đó là “tạp niệm Phật”, “tán tâm niệm Phật”.

-Đồ đệ của Sư phụ rất đông, có người niệm Phật A Di Đà, có người niệm chú Đại Bi, có người niệm Quan Âm Bồ Tát... - anh quay sang hỏi Sư Truyền Tịnh: “Sư phụ dạy cho thầy niệm gì?”

-Sư phụ dạy chúng tôi niệm Phật A Di Đà.

Sư phụ nói với người Mỹ:

-Sư tu tập của anh khá đầy, có nghiên cứu một chút về tu thiền, anh hỏi tôi, nên tôi mới nói về tu thiền như thế. Còn những người bình thường khác tới hỏi tôi, tôi đều dạy họ niệm Phật.

-Con và Sư phụ “tâm ấn tâm”.

*-Anh còn cái **tâm**, cái **ấn**, còn có “**tâm ấn tâm**” thì vẫn còn có cái **ngã**; **tâm** nằm ở nơi nào? Ba người đến đây hỏi tôi, tôi còn nói chuyện với ba người, các vị đi rồi **tôi** cũng **không có**, không có **anh** nói với **tôi** gì cả.*

-Sư phụ là một đại thiện tri thức, đại triệt đại ngộ.

-Đó là anh nói, tôi có làm gì đâu

-Sư phụ, Ngài là vị minh sư rất khéo khai ngộ cho đệ tử.

-Đó là anh nói, tôi không nghĩ như vậy.

-Hồi còn ở Mỹ chưa đến Đài Loan, con cứ tưởng Sư phụ ngồi nhập định thì trơ ra như phỗng, sau khi hội kiến mới rõ Sư phụ là bậc thầy “biện tài vô ngại” và rất là hoạt bát.

Nam Mô A Di Đà Phật